

İki

Semih TOPSAKAL

Öykü

Terliyordu, vücuduyla vücudunun dışındaki geniş evren arasında üryanlığını örten her bir santimetrekare kumaş parçası sıırsıklam olmuştu. Islaklık hissi gövdesinin görünen kısımlarından başlayıp vücudunun çeşitli bölgelerinde yoğunlaşarak önünde bir saman çuvalı taşır gibi gezdirdiği göbeğinin katmanları arasında kendisine açtığı yolları katediyor, yorgun düşüp mecalinin kalmadığı yerlerde su ile birlikte buharlaşan bu his yerini tuz kütlelerinin öbek öbek oluşturduğu sıra sıra dağlara bırakıyordu. Her eğilip kalktığı ana kütlelerden bağımsız hareket eden yağ blokları, vücudunun dengesini bozuyor; tekrar doğrulmasını geciktiriyor, toparlanma süresini uzatıyor, vücudun iç ve dış işleyişini sekteye uğratiyordu. Kiloluydu, bunu on bir yaşından beri kabullenmişti, ancak yaşadığı hayat yüz kilodan fazlasını kaldıramıyor, onu etlerini sürekli dürterek uyarıyor, çimdikliyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de sabahdan beri amiri etrafında dolanıyor, yaptığı her hareketi en ince ayrıntısına kadar dikkatle takip ediyor, gözetliyor, gözleriyle taciz ediyor, suç mahallinde saç teli arayan olay yeri inceleme ekibi gibi damgaladığı her mektubu, poşetlediği her kargoyu, bant çektiği her koliyi kontrol ediyor, eksik ya da beğenmediği bir durum olduğunda hemen uyarıyordu.

Dayanamayacak kadar bunaldığında içinden bir lahavle çekiyor, sonra masanın diğer tarafında uzun bir kuyruk oluşturan ve her birinin yüzünde ayrı bir kederin, mutluluğun, ıstırabın, hasretin, kavuşmanın izinin sürüldüğü kavruk tenli insanların sıraya girme nedenlerini ortadan kaldırmak için göbeğinin elverdiği kadarıyla elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Yaşlı bir kadının mız mızlanan hâlleriyle katlanan müşkülâtını giderdikten sonra otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ettiği bir gence gelmişti sıra. Delikanlı çekingen ve tedirgin hâlleriyle dikkatleri üzerine çekiyordu. Kapıdan girerken de uzun uzun kapıyı izlemiş, sanki ilk defa görmüş gibi üstündeki “çekiniz” yazısı nazarıdikkatini celbetmişti. Düşünceli ve yorgun bir hâli vardı. Vicdanının dayattığı ağır yükü omuzlarına almış da taşıyamamış, tek parça ama iki büklüm bir şekilde yükünü bir an önce indirmek isteyen bir hamal gibi duruyordu. Elindeki mektubu uzattı.

– Ben, dedi, bunu istediğim her yere gönderebilir miyim?

– Ücreti mukabilinde elbette ki istediğiniz her yere gönderebilirsiniz, dedi memur.

Önce zarfı uzattı genç adam, sonra cebinden çıkardığı para kesesinin bağını çözdü, içinden çıkardığı bozuklukları masanın üzerine bıraktı ve içeri girerken kapının önünde beklediği gibi çıkarken de yine bir süre kapının önünde bekledi, “itiniz” yazısını izledi bir süre ve çıkıp gitti.

Sırada bekleyenlerin sonuncusunun da işlemini yaptıktan sonra bekledikçe ağırlaşan bir ceset gibi kendisini koltuğa yaymış, bileklerini kesip ölümü bekleyen intihar girişimcisi gibi kollarını iki tarafa bırakmış, ayaklarını masanın alt bölmesine uzatmış ve gözlerini duvarda asılı saate dikmişti. Akrep ve yelkovan arasında süregelen amansız mücadelenin tek kaybedeninin kendisi olduğunu düşününce gözleri dolmuştu. Zaman ne de çabuk geçiyordu. Sıcakla birlikte beyninin hatıra ormanında maddenin en katı hâliyle durmakta olan anıları eriyerek kulaklarından akmaya başlamıştı. İlk çocukluk, orta çocukluk ve son çocukluk diye uzatmaya çalışsa da gençlik dönemine geçmeye mâni olamadığını, bu dönemin de ilk gençlik, ikinci gençlik, üçüncü ve bilinçli gençlik dönemlerinden müteşekkil olmasına rağmen orta yaş ve ortanın biraz üstü yaş dönemlerini de bitirip hayatının ikinci baharına eriştiğini bir kez daha düşününce bir hüzün kaplamıştı yüreğini. Ancak yaşam skalasını ne kadar genişletmeye çalışsa da, yaşadığı melâl vücudunun büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Belki de böyle olması icap ediyordu. Bütün bir geçmişin hüznü tüm vücudunu kapladığında ruhunun kefeni olacaktı. Yaşlanınca insan kendi ruhuna düşünceleriyle mi kefen giydiriyordu yoksa? Her şeyi, tüm geçmişi, beyninin bütün kıvrımlarına yayılmış bütün hatıraları hatırladıkça hüzünlenerik, bile isteye mi yapıyordu bunu? Bu hüzün hâli bir kefen gibi bütün vücudunu kapladığında, kimler sırtında taşıyıp çukura atacaktı kendisini? Düşünceleri derinleştikçe elleri uyuşuyor, dizleri karıncalanıyor, nefes alıp vermesi zorlaşıyordu.

Mesai bitmişti.

Kaldırımında ağır ama evin yolunu bilen adımlarla yürüyor, karşılaştığı tanıdık üç beş kişiye selam veriyor, gölge bir yer bulduğunda birkaç dakika da olsa dinleniyor, soluk alıyordu. Onun için bütün bu işler alışkanlığın gerekliliği hâline dönüşmüştü uzun zaman önce. Etrafını kuşatan yaşamların farklılıklarına olan ilgi ve merakını da kaybetmişti. Nevi şahsına münhasır niteliklerin ölüm tarihi de bu zamana denk geliyordu. Hayat onu ağzına almış, çiğnemiş, asit yağmurunda yıkamış, ezmiş, sindirmiş, hırpalamış, horlamış, akla hayale gelmez işkenceler yapmıştı. Yaşadıkları, fikrinin bağışıklık sistemini çökertmiş,

yeniliğe ve değişime açık hâle getirmişti onu. Başlarda hoşuna da gitmişti bu durum. Ancak zamanla hiçbir şeye karşı direnç gösteremez hâle gelmişti. Yeni olan her şey duyu organları tarafından emilip herhangi bir sorgulamaya tâbi tutulmadan idrak noktaları tarafından kabul edilir olmuştu. Yozlaşmış, sıradan bir insan olmuştu.

Yürümeye devam etti. Kaldırımında iki Suriyeli çocuk dualarla kendisinden birkaç kuruş kopardı. Üzüldü. Yürüdü. Gazete bayisinden bir gazete aldı. Bir çay ocağına oturdu. Demli bir çay söyledi. Yine çocukların üstüne ölüm yağdığı yazıyordu gazetede. Küçük çocukların parçalanmış vücutları kaplıyordu sayfaları bir baştan bir başa. Bir babanın kucağında taşıdığı ve masumiyetin, Habil'in kanının bulaştığı kundakta katledilmiş bebek görüntüleri vardı ilk sayfada. İlk sayfada bir de kocaman harflerle *İnsanlığın Ölümü* yazıyordu. Çayı soğumuştü. Daha şekerini bile karıştırmamıştı oysa. Çocuk katilleri diyebilmişti sadece.

Çayını içmemişti. Gazeteyi de bırakmıştı masada. Belki birisi daha okur ve vicdanı sızlar, dua eder diye. Mahallenin en zor bayırına gelmişti. Bir seferde soluksuz çıktığı günler geldi aklına, sonra geri gittiler tek tek. Biraz yürüdü, soluklanmak için yol kenarındaki otobüs duraklarından birine oturdu. Başını cama dayadı. Öylece kaldı.

Ambulans gelmişti.

Durakta toplanan kalabalık, ambulansın bu kadar kısa sürede gelmesine duyduğu şaşkınlığı gizleyemedi. Birkaç dakika önce aramışlardı acil servisi oysa. Söylentiler kulaktan kulağa dolaşıyordu. Birkaç mahalle aşağıda bir genç kendisini bir apartmandan aşağı atmış, ambulans da oradan geliyormuş. Olay yerine vardıklarında genç adam çoktan ölmüş. Kendilerine yakın otobüs durağında bir adamın kalp krizi geçirdiğini telsizden duyduklarında bir an önce müdahale etmek istemişler.

Ambulans gidiyordu.

Birbirinden habersiz iki ceset, siren sesleri arasında şehrin sokaklarında kendilerini bir arada tutan kaçınılmaz kadere doğru hızla ilerliyordu.